

גב הכריכה של סמינר VIII / תרגום : קלאודיה אידן

היזכרו בתמונה היוצאת מן הכלל שהווידוי הפומבי של אלקיביאדס מהווה ונסו למקם אותה במונחים שלנו [...]

הוא מתוודה בפני מי? האחרים, כל האחרים, אלה שבהופעתם, בגופם, בהתכנסותם, נראים כנותנים את המשקל הגדול האפשרי למה שניתן לכנות בית המשפט של האחר. ומה-מהווה את ערך הווידוי אלקיביאדס בפני בית משפט זה? זוהי אמירתו המדויקת כי ניסה להפוך את סוקרטס למישהו כפוף ונכנע לערך אחר מזה שביחס בין סובייקט לסובייקט. אל מול סוקרטס, פנים אל פנים, הוא ביטא ניסיון לפיתוי, רצה לעשותו, ובצורה הגלויה ביותר, מישהו אינסטרומנטאלי, הכפוף למה? לאובייקט האיווי שלו – שלו, של אלקיביאדס – שהוא אגלמה, האובייקט הטוב.

אוסוף ואומר. כיצד לא נכיר, אנו האנליטיקאים, במה המדובר? נאמר באופן ברור- זה האובייקט הטוב שיש לסוקרטס בבטנו. בכך סוקרטס אינו אלא העטיפה בלבד של מה שהנו אובייקט האיווי.

אם אלקיביאדס רצה לבטא שביחס אליו סוקרטס הוא עבד האיווי, שסוקרטס כפוף אליו דרך האיווי, וזאת כדי להצביע באופן ברור שהוא רק אותה עטיפה. את האיווי של סוקרטס, אף על פי שהוא מכיר אותו, רצה לראותו מקבל ביטוי בסימן שלו, כדי לדעת שהאחר, האובייקט, האגלמה, היה נתון לחסדיו.

העובדה שנכשל דווקא במשימה זו מכסה את אלקיביאדס בבושה והופך את ווידויו לדבר מה כה טעון. [...] הרי בפני כולם נחשף הסוד המדהים ביותר על אפיוניו, האמצעי האחרון של האיווי, שבאהבה מחייב תמיד להסוותו פחות או יותר – מטרתו היא נפילתו של האחר, A, לאחר, a .

[מתוך פרק XII]